

"Sintermies"

Ze was niet zo jong meer, maar ook nog niet echt oud. Of ze ooit een man of vriend of misschien een vriendin gehad had, niemand wist het. Ze woonde in ieder geval al jaren alleen in haar kleine appartement in het flatgebouw dat in een armoedige buurt van de grote stad stond. Ze sprak met weinig mensen en er leek vrijwel nooit iemand bij haar langs te komen.

De mensen vonden haar altijd al een beetje vreemd, maar de laatste tijd gedroeg ze zich wel erg zonderling. Ze had kind noch kraai, dat wist iedereen, maar ze werd in speelgoedwinkels gezien. Ze kocht zelfs af en toe een kleinigheid. Dat ging nu al maanden zo. Ze moest toch wel kinds aan het worden zijn! De stakker! De mensen werden nieuwsgierig, een enkeling bood zelfs hulp aan, die ze vriendelijk maar beslist afwees. 'Heus, het gaat best met me, ik red me echt wel, zoals ik altijd doe trouwens!' was haar antwoord.

Het was Sinterklaasavond en in deze crisistijd leek de Goedheiligman de weg naar de flat vol minima een beetje kwijt te zijn. De ouders hadden hun kinderen al voorbereid. Meer dan wat pepernoten zat er niet in.

Een schim sloop door de flat en bukte zich steeds en af en toe ging er een deurbel. Als de deur dan geopend werd vond men pakjes voor de kinderen.

Toen ging er ook bij de ouders een belletje rinkelen en ze schaamden zich over hun gedachten over de vrouw die ze sindsdien Sintermies noemen. Een eretitel!

© december 2012, Alida, BasicPublishing.nl